

Mattijuhani Koponen

**KUNVAAHTERAT
HIKOILIVAT
1994**

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

I Kaivo

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Ja kun tulee ilta ja avaan
virtuaali-ikonin ydinsähköllä
näen lapsen lasittuneet silmät
Afrikan hiekkaan kuivuneet raajat;
ihmiskuoren

ja kitara lakkaa soimasta
ja on hiljaisuus

Vielä hetki sitten kuuntelin lapsen iloa
hetkeä ennen kun sielu irtosi
kun jokin siitä unohtui
lensi pois
ja minä jäin odottamaan vuoroani

Pääskysen siivenisku
kesäillan tyvenessä järven rannalla
ja sieppaa hyttysen:
mikä kauneus
ja vain syömisen tähden

Häviämätön energia
vain metamorfoosi

Vain tämä kuori, minuuden
peitto
katoaa
enkä tarvitse ruumiin ylösnousemusta
matkalla itseni tuntemiseen

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Vaikeampaa ymmärtää
on antaa anteeksi,
johtaa itseänsä kasvuun ja
elää ihmisenä vapaudessa

Kun jo paha sana
on tekoja tuhlettua aikaa
ja kateus estää oivalluksen
olennaiseen

Tärkeintä on ajattelun
ja tekojen myönteisyys

Ja olla tekemättä
on jo harjoitus
ja kantaa

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Istuiivat joen rannalla
Jeesus, Buddha
ja Muhammed

Ja seurassansa viisaita miehiä
lasinkirkkaita ja läpikäveltäviä
kuin unet

Kun saapui neito nuori
keveät kengät jalassaan
kulki kuin tuulen tanssi
kohottaen kulmiaan
kertoi elämästään

Ja neito nuori kävi
lävitse unien
uuteen elämään

Ja herättyään tietoisuuteen
untensa varjosta
eli koirana uuden elämänsä

Haluten uhmata aikaa
kuljettaen mielikuviansa yli aikojen
kysyen itseään:
kuka olen
mistä tulen
minne vie tieni
uupuuneena alituisesta matkustamisesta
kaatuen ja aina nousten
hiljaisuuden kaivossa tai vuorilla

kokien lopulta ilon ja vapauden
valaistuen:
turhuutta kaikki
kapina ja uhma

elämä on tässä
ja toteutuu jokaisessa
etsimättä ja odottamatta

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Elämä ei viivy menneessä päivässä,
ja muisti on petollista katinkultaa
ja kaunis päiväunen kaltainen valhe.

Usko elämän kaipuuseen;
syntynyt jo on sen vallassa,
ja jätä kaikki mitä on takana.

Uneksi, lennä huomisen huoneita kohden,
anna uniesi tulla sellaisinaan.

Matkalla moni voi hoivata ruumistasi,
nauttia, iloita, rakastaa;
sielusi on sinun ja yksin.

Syksyn sateessa istui huoneen hämärässä
uneton mies aamua odottaen
kymmenen kynttilän valossa
silmät sielunsa palossa.

Ja nyt jo hitaasti hämärä avaa
sumuisen oven
ja valo kuorii varjoja tieltään.

Ja äkkiä on päivä
kuin kämmenelle asetettu:
mitä sille teet.

Se tulee ja täyttyy,
odottamattakin on valmiina.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Jo me otimme vapauden, lopultakin
laulaa omia laulumme
kysymättä keneltäkään:
kuunnelkoon kuka tahtoo,
ja jo laulamme laulumme vapaina
emme pelkää aamun sarastusta,
näkemistä, kuulemista, koskettamista,
ilon kyynelten sadetta, virkistää naurua.

Jo kun rakkaus tulee, ovi on auki,
syleikäämme jälleen niin että tuntuu.
Peltomme kantaa elämää,
vedet virtaavat jälleen vapaina,
ja kaivo on puhdas ja peili kirkas.

Kolme syksyyn jäänyttä sorsaa
saa meiltä suojan, lämpö löytyy käsistämme;
saatavat ja maksut eivät vaivaa,
ne hoituvat itsestään.

Meillä on toivoa, se kantaa päivän
ja on yön höyhenpeite.

Näin jaetaan vapaus,
ilo jokaiselle yhdenvertaisina,
eikä kenenkään tarvitse pelätä
jäävänsä ilman.

Perityn kesämökin pihakoivun tuohessa
hymyilevät kasvot;
mikä naurattaa niin:
minäkö tässä ikkunassa
naavapartainen joulupukki.

Kirves jo hioo hammastaan
kaataakseen sinut takkapuiksi, saunanlämmitykseen,
ja hellakin huutaa puuta kahvitullelle.

Vaan mitäpä näistä tuohi välittäisi, tulen sytyke:
tuli on tulta ja kuuluu puun elämään,
ja tuhka uuden elämän antaa.

Oppisinko puun tavoille,
kuuntelisin tuulten tarinoita,
läheltä ja kaukaa tulleita,
puun juurella syntyviä, mahlaa juoden,
varjossa istuen niin kuin viisaat, näkevät.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Ei runoilijan tarvitse olla oikeassa
paitsi taidettaan luoden;
riittää kun avaa mielen ovia,
omat silmät, sielun verhoja,
ja näkee eikä pelkää.

Ja tiedä: jos taivas
on jo jaettu ja järjestyksessä
epäile sitä
(sillä mitä virkaa olisi enää elämällä);
jotain on varmasti vinossa.

Luo taivas uudeksi, kaltaisille
piestyille ja köyhille,
ja tule jo alas vuorilta
jakaaksesi oikeudenmukaisuuden leipä.

Kuolema on musta
älä odota sitä,
se on sama kaikille olioille,
eivätkä runoilijat
tee tässä poikkeusta.

Ensin on eletävä,
luotava maa,
sen jälkeen
ja aikanaan
jokaisen kohdalla
avara taivas.

Ensin on eletävä
ihmisenä,

parhaansa tehden
kykyjensä mukaan,
ja kokoisessaan tilassa:
tahto rakkaudessa.

Helppo on kohdata loppu,
se tulee aikanaan
eikä vaadi odottamista;
helppo on ylittää raja
kun elämä on täysi
ja tehnyt tehtävänsä.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

II

Kuulustelu

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

a

Kuka sinä olet?

- Tarkoitat kai mikä?

Mikä tai kuka. Sama se.

- Olen taiteilija. Poikkitaiteilija. Eräänlainen multiartisti.

Mikä on poikkitaiteilija? Taiteilija, joka on ihan poikki hah hah.

Maalaatko?

- Maalaan kyllä. Mutta myös kirjoitan. Ja soitan ja sävellän.

a 1

Ei niin monessa voi olla. Pitäisi keskittyä vain yhteen.

- En voisi, vaikka haluaisinkin. Minussa on niin monta elämää jo elettyinä, ettei minulla ole kuin yksi mahdollisuus, yksi tie: tutustua entisiin elämiini ja oppia niistä ja niiden kautta tuottaa taiteen keinovaroilla niitä tekoja, joita minä ainutkertaisena voin parhaiten tehdä.

- Haluan kehittyä ihmisenä, ja oppia tuntemaan sieluni. Siksi minun on käytettävä kaikkia aistejani, kaikkia kykyjäni, joita kaikkia en vielä edes tunne.

a 2

Miksi pitäisi tuntea ?

- Haluan tietää jotakin siitä kuka olen, mistä tulen ja minne olen matkalla.

a 3

Se ei ole mahdollista. Sinä olet hullu puhuessasi tuollaisia. Eikä sitäpaitsi ole ihmiselle lainkaan

hyväksi tai tarpeellista tietää muusta kuin tästä elämästä. Ja ehkä vähän

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

politiikasta, koska vain sillä on merkitystä, miten täällä pärjää. Minä en ainakaan välitä noista jutuista. Ne on ihan pilvee. Ne ei oo todellisia.

Vain todellisuudella on merkitystä.

- Todellisuutta on enemmän kuin kenenkään aivot pystyvät käsittämään tai käsittelemään. Eikä minua sen puoleen enää tämä ympäröivä todellisuus juurikaan kiinnosta. Se on kaaos, jossa en haluaisi olla mukana.

- Minä vain olen, kuuntelen ja yritän ymmärtää. Myös taiteilijana olen nykyään mieluummin hiljaa ja kuuntelen kuin tuotan.

a 4

Jos et tuota, millä sitten elät!

- Se on minulle samantekevää. Vastaan siihen niin kuin linnut vastaavat. Elän kuin taivaan linnut.

a 5

Juuri tuon takia sinusta sanotaan ettet ole ihan oikeasti mikään taiteilija.

Sinä et piittaa muusta kuin itsestäsi. Elät vain itsellesi. Eikö taiteilijan pidä osallistua ja antaa?

- Niin kyllä. Itsensä kautta. Jos en tunne itseäni, miten voin siitä mitään antaa. Ja mitä tulee muihin taiteilijoihin, jokainen hoitakoon omansa. Ei minua ole pitkään aikaan vaivannut se mitä muut minusta ajattelevat.

- Kun maalarit sanovat minulle, ettet sinä mikään maalari ole, koska soitat ja kirjoitat, se on vain kateutta ja mielen pienuutta. Minä vaikenen sen edessä ja hymyilen sisälläni.

- Myös muusikot epäilevät minua ja kysyvät, voinko olla oikeasti muusikko, koska maalaan ja kirjoitan. Eihän muusikon tarvitse osata lukea saati kirjoittaa, paitsi nuotteja.

a 6

On se hyvä, kun tiedostat, ettet voi olla yhtä aikaa kaikkea. Oletko kuullut mitä kirjailijat sinusta sanovat?

- Yksi porvoolainen Jussi Kylänen tässä ohimennen mainitsi niiden kysyvän keskenään minua tarkoittaen “Onko se lintu vai kala?” Ja samalla tähän vaikeuteen määritellä minua, epäävät minulta taloudellisen tuen ja yrittävät tuhota edellytykseni tehdä kaunokirjallista työtä eli yrittävät tappaa minut.
- Se kasvaa puhtaasta kateudesta, ja tunnen sääliä tätä asennetta ja kyvyttömyyttä kohtaan; että lahjakkaat ihmiset näin pieneen panevat itseänsä.

b

Mikä sinä oikein kuvittelet olevasi? Kuvitteletko olevasi paremi kuin muut? Ethän ole saanut aikaiseksi kuin muutamana vaivaisen runokjokoelman, joiden laatuakin epäillään! Eikä sinun maalauksistasi saa selkoa. Ja musiikkisi on sidottu aina esittämisen aikaan ja tilaan.

- Kuvitteluani vakavampaa on se, että tiedän jo jotakin olennostani, tai sieluni tämänkertaisesta fyysisestä hahmosta.
- Sano minulle muuten yksi merkittävä runoilija, joka kirjoittaisi muuta kuin sitä samaa runoa kaiken elämänsä? Ei ole relevanttia se kirjoittaako yhden vai sata kirjaa elämässään.
- Itse olen kirjoittanut nyt seitsemän, ja olen kuin hidaskasvuinen puu: aluksi näytti ettei se lähde kasvuun lainkaan, mutta olen myös sitkas, ja nyt kirjoitan jo kahdeksatta.
- Ja kuka määrittelee laadun? Keskenään liittoutuneet! Kirjailijaliiton ja HeSarin kuppikunnat. Minä pysyttelen niiden ulkopuolella, ja saankin palkaksi syrjinnän ja nälän.
- Nälästä voi kasvaa vihaa, ja sellaisen vihan voi kanavoida luovaan työhönsä. Tietämättänsä nämä mestaajat auttavat minua työssäni, kiitos vain!

b 7

Puhut paljon sielusta. Mikä on sielu? Ei se tee sinusta muita parempaa, että vetoat sieluusi. Eihän sinulla ole sielua. Olethan nainen! Varsinkaan naisella ei ole sielua hah hah.

- Nainen vaietkoon seurakunnassa, niinhän se on. Tuo olisi huvittavaa ellei se olisi niin säälittävää. Sielu on sinulle tuntematon, se on totta. Minulle sielu on osa jokapäiväistä elämääni tässä ja nyt, ja myös ennen tätä elämää, edellisissä elämissä ja varmasti myös tulevaisuudessa, kunnen vapaudun karmasta ja “muutun sieluksi”.

-Sielu on ihmisen todellinen olemus.

- Ja se, että olen nainen, ei merkitse etteikö minulla olisi sielua.

Jokaisella ihmisellä, ehkä myös eläimillä ja kasveilla, on sielu.

- Kiinnostavaa tässä voi sinun kannalta - ja myös kiusallista - olla se, että olen ollut jossakin entisessä elämässäni myös mies. Ehkä veljeni, ehkä isäni tai jopa lapseni.

b 8

Nyt sinä olet ihan kuutamolla. Väitätkö sinä, ettei muulla kuin sielunelämällä ole merkitystä? Kiellätkö naiseutesi ja ruumiisi? Kiellätkö jo politiikankin merkityksen! Ei kuule, kyllä vain ja ainoastaan politiikalla asioita hoidetaan ja ihmisruumiilla eikä millään sieluhuuhaalla.

- Kyllä minä politiikan hyväksyn ja tunnustan. Ja minun ruumiini on minun sieluni tämänkertainen asunto. Sen kautta minä elämäni toteutan ja yritän kasvattaa sieluni myönteisiä tekijöitä.

- Mutta mitä tulee politiikkaan, sitäkin on montaa lajia, kuten sen tekijöitä. Näen kyllä politiikan hyvät pyrkimykset, mutta myös ahneuden, itsekkyyden ja typeryyden.

- Monelle poliitikolle, etenkin materialistisen maailmankatsomuksen jakaville, ei olisi ollenkaan pahaksi tuntea ja tunnustaa myös metafyyminen tietoisuutensa. Tutustua omaan sieluunsa, ja jos se helpottaa käsitteellistä ajattelukykyäsi; on hyvä tuntea alitajuinen

maailmansa. Materialistisen maailmankatsomuksen edustajat ovat tunnustaneet sentään alitajunnan olemassaolon.

b 9

Mitä tekemistä sillä on tässä elämässä? Sosiaalisessa elämässä? Ihmisyhteisön elämässä? Mitä se auttaa esimerkiksi työttömiä ja nälkäänäkeviä?

- En minä voi opettaa sinua. Tunnen vain, että oma sosiaalinen ja eettinen vastuuntuntoni on kasvanut sen jälkeen kun oivalsin jotakin ihmisenä olemisen tarkoituksestani.

b 10

Eikö ihmisen tarkoitus ole lisääntyä, tuottaa ja tehdä työtä! Mitä sillä on tekemistä jonkun sielumetafysiikan kanssa?

- Minun kokemukseni tässä puhuu sen puolesta, että minulle on tarpeellista tuntee sielullinen puoleni. Mitä paremmin sen tunnen, sitä paremmat edellytykset minulla on tuottaa tähän aineellisen todellisuuteen vain ja ainoastaan tarpeellisia tekoja.

- Koen elämän tarkoitukseksi kehittyä, oppia aikaisemmista elämistä ja kokemuksista ja tulla paremmaksi ihmiseksi.

- Tiedän rajoitukseni ja tunnen olevani heikko. Masennun usein ja olen voimaton – voima ikäänkuin valuu minusta maahan; koen mieleialan aaltoilua masennuksesta, depressiosta maaniseen - mutta yritän kuitenkin nousta arkiminästäni ja masennuksesta ja kehittyä henkisesti. Löytää tasapainoa ja pystyä elämään.

- Se on ainut mahdollisuuteni pysyä koossa. Ainoa tie minulle. Ja minua helpottaa tieto, etten ole yksin; tässä suhteessa kaltaisiani taiteilijoita ja tiedemiehiä on ollut läpi historian. Ja monikertaisesti vaikeammassa olosuhteissa.

b 11

Sinun pitää mennä luostariin. Ryhdy Äiti Teresaksi?

- Hienoa kun otit Äiti Teresan esille! Vaikka sanotkin tuon pilkallisesti. Juuri Äiti Teresa voi olla loistava esimerkki ihan oikeasta tietoisuudesta. Sellaisesta tietoisuudesta, jossa ihminen tuntee sielunsa, ja hänen moraalinsa ja sosiaalinen ja eettinen vastuunsa ylittävät arkipäivän pintatodellisuuden ja pintapolitiikoinnin, jossa oma etu on ensisijalla ja sen jälkeen ei muusta piitata.

c

Mitä mieltä olet jumalasta? Uskotko Jumalaan?

- Jumala on meissä. Ihminen on Jumalan kuva, mutta ihminen ei ole Jumala. Kyllä minä uskon Jumalaan, mutta en siten kuin esimerkiksi raamattu tai lapsuuteni luterilainen kirkko sitä ovat opettaneet.
- Enkä myöskään sellaisessa merkityksessä, mitä pintatieto on antanut muhamettilaisuuden Jumalasta.

c 13

No niin. Sinä puhut koko ajan itsestäsi. Mutta millainen on sinun jumalasi?

- Ei sitä voi selittää. Se on niin yksityinen kokemus: kerron siitä taiteeni kautta ja vain taiteessani.
- Jumala on kaikkeus, myös pahuus, mitä on vaikea ymmärtää. Sitä on mahdotonta ymmärtää ihmisenä, saati että sen voisi hyväksyä. Jumala on energiaa ja energia on "valo".
- Se on kuin tajunnassa tapahtuva tietoisuuden oivallus, välähdys kahden pimeyden välissä. Ja sekin vain häviävän pieni ja merkityksetön osa Jumalaa; kuten Bachin musiikki, kuten monien nerojen tuottama tietoja valo pimeään maailmaan.

c 14

Tuosta minä en kyllä tullut hullua hurskaammaksi.

- Niin. Ymmärrän kyllä. Minun on mahdotonta kertoa mitään olennaista ja pelkästään sanoin omasta jumalakokemuksestani. Kokemukseni on sisäinen ja yksityinen. Joitakin "fiiliksiä" siitä kykenen heijastamaan taiteeni avulla. Ydintä en: se pitää jokaisen löytää itse. Sen tavoittaminen vaatii kilvoittelua, aikaa ja yksinäisyyttä, ja se voi olla vaikeaa, vaikka lopulta tuottaa puhtainta iloa.
- Yritän kertoa siitä myös muilla aisteillani ja niillä opeilla, joita olen saanut aikaisemmissa elämässäni. Siksi maalaan, soitan, sävellän, käytän niitä kykyjä, joita olen saanut elämässä ikään kuin lahjaksi.
- Minun on tavallaan pakko. Ja tässä piilee vaara: jos minua yritetään estää, voin käyttäytyä tavalla, joka ei ole eduksi minulle eikä terveellistä muille.

c 15

Nyt sinä paisuttelet merkitystäsi ja yrität uhkailla. Ensinnäkin tosiasia on, että jumala on kuollut. Äijä kuoli viimeistään toisen maailmansodan kaasukammioissa. Vanha, ruma ja julma juutalainen ukko, joka joutikin mennä. Jos jumalaa on ylipäätään ollut olemassa, kuinka hän muka hyväksyisi ja itse järjestäisi myös nuo kuvottavat teot? Tai tämän hetken kauheudet vaikkapa Ruandassa tai entisessä Jugoslaviassa?

- En minä pysty puhumaan Jumalan puolesta, kun kysymyksessä ovat ihmisten teot. Ihminen valitsee itse. Ihmisen - siis myös minun ja sinun - karma kasvaa näistä valinnoista ja niistä riippuu ihmisen seuraavan elämän aste: olemme täällä oppiaksemme, kasvamassa ja kehittymässä johonkin parempaan ja henkisempään.
- Ei Jumala tee mitään tekoja puolestamme. Kyllä ihminen tekee ne itse. Meillä itsellämme on vastuu kaikista tekemisistämme, minulla ja sinulla.
- Varsinkin fundamentaalinen asenne sysää Jumalalle sen, minkä ihminen itse tekee, mihin ihminen itse on syyllinen: ihminen piiloutuu

tuon julman naamion taakse. En koe sitä oikein kauniina enkä näe sille oikeutusta.

c 16

Minä olen kuullut islamista paljon hyvää. Sehän on hyvin lempeä ja kaunis uskonto, esimerkiksi kun sitä vertaa kotiuskontoomme luterilaisuuteen. Mutta kun sinä olet feministi, et tietysti hyväksy islamilaisuutta. Se ei ole sinulle “oikea usko”?

- Pilkkaa ihan vapaasti. En tarkoita fundamentalistisilla virtauksilla vain islamia. Kyllä sitä löytyy myös kotipiiristä ihan tarpeeksi. Luther juuri käski naisen vaieta seurakunnassa. Se on fundamentalismia ja suvaitsemattomuutta.

- Minulle ei ole olemassa “oikeaa uskoa”. Kaikissa tuntemissani uskonnoissa on paljon eettisesti hyvää ja esimerkiksi kelpaavaa, niin kuin saduissa ja kansanrunoudessa, mutta paljon myös syntyäaikoihin liittyvää politiikkaa, vallanhalua, alistamista ja oikeassa olemista. Mutta kaikesta voi oppia.

c 17

En ole saanut selvyyttä jumalastasi, enkä taida saada käsitystä siitä, mikä sinulle sitten on se oikea uskonto?

- Toivon, ettet enää käyttäisi yhteydessäni maailmankatsomuksellisista näkemyksistäni lainkaan sanaa uskonto. Minä en tarvitse uskontoa mihinkään, no jaa... – ehkä kulttuurihistoriaan, siinä mielessä uskonnot minua kiinnostavat.

- Kyse on kohdallani siis vain ihmisen kulttuuriin ja historiaan liittyvästä kiinnostuksesta.

- Mutta minua ehdottomasti kiehtoo uskontoja enemmän oman sieluni tutkiminen. Se on osa tätä samaa kiinnostusta. Ja se merkitsee useimmiten sitä, että vain olen, annan kaikkeuden virrata ja kuntelen sitä ja sen tuomaa hiljaisuutta.

- Olen kuvannut sitä myös metaforalla, jossa olen saari virrassa, rantaani ajautuu kaikenlaista, tarpeellista ja tarpeetonta, mutta tärkeintä on ymmärtää itse virta, sen tajunta, virran sisältö ja merkitys: ilman virtaa ei olisi elämää. Saari, "minä", olisi merkityksetön.

c 18

Mihin luulet tuolla pääseväsi?

- Ei minun tarvitse päästä mihinkään. Haluan elää vapaana. Haluan päästä vapaaksi suggestioista, materialistisesta kulutushysteriasta ja tyhjyyden täyttämisestä asioilla ja ajatuksilla, joilla ei ole todellista merkitystä.

a

Mikä sinulle on tärkeintä?

- Tärkeintä on puutarhanhoito, opettivat itämaan viisaat muinoin Aasiassa. Voltaire myönsi ajatuksen, mutta pilkkasi sitä toteamalla, ettei sekään ole kovin tärkeää. Muuntaisin vielä vähän: tärkeintä on ajattelun ja tekojen myönteisyys eli eräänlainen sielun puutarhanhoito.
- Usein on tärkeää pidättyä myös tekemästä, vaikka teko vaikuttaisi myönteiseltä.
- Ja vapautua myös ajattelulta ja vain olla.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

III

Lokakuun runot

Tuho kohtaa tulevaisuuden;
ennustus kumooa menneen maailman

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Aivojeni myrskykeskuksen
valokaapeli
ja kosminen computer
viestivät kosmisen säteilyn:
olen keskus hajoamaisillani.

Olen koneiden magneetti;
läheisydessäni
kaikki
ohjelmat sekoittuvat
ja tajunnassa virtaa
maailmojen meri
johon moni hukkuu.

Ja äiti maa myllertää vihassa
tätä ihmiskuntaa kohtaan
joka piittaamatta tuhoaa
kaiken.

Luonnonmullistuksia,
itsetuhoa, kun
kaikki voisi olla niin toisin,
ja puutaha ympärillämme
enemmän kuin pankkien ja
pörssikeinottelijoiden
keinotodellisuus
josta ei pääsyä minnekään.

Olen viimeisellä rannalla,
moni on kanssani samassa veneessä
jossa ei ole tappia,
ja pidän oikeutettuna
luonnon opetusta ihmiskuntaa kohtaan.

Unessa sateen pisarat kiitävät
valonnopeudella
ja kohdatessaan materian
muuttuvat kiviksi
jotka satavat jo
lastenikin niskaan
pahuuteni tähden
tämä on metafora
ja selitetään lukemaan oppiville:

ihmiskunnan pahuuden.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Henkilökohtainen riippuvuuteni
ihmissuhteiden onnesta
seurausvaikutuksiltaan kyseenalaista:

kestääkö sydän

kestäköön aikansa
ja kun aika,
mitattuna kaikkeudessa on olematon suure,
olkoon teko ajatuksen kuva
ja ajatus
lähtöisin opitun rakkauden
uusista sovellutuksista.

Olen viimeisellä rannalla
ennen ensimmäistä
ja päässäni on liian paljon ajatuksia ja tunteita
joita vioittuneen ohjelmiston
ja virusten sekamelskassa
on mahdoton käsitellä.

Yhteys ytimeen ja
energiaan
säteilee kosmisen näyn:

tämä maa, maailma ympärillä
voidaan pelastaa.

Kenelle?
Haen vastauksia, mutta
kuka vastaa!

Harmageddon tajunnassa.
Vanha aika päättyy,
säistämätön.

Kenen on uusi aika?

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Hyvästi kaikki muu,
on MUUtoksen aika

Ja nyt kun olen
matkalla vuorille
minua ei pysäytä mikään
paitsi kuolema, ja
sekin on matka
ajattomuudessa
ja tilassa uuteen syntymään
lineaarisen ajan kalvolla
historian hämärään menneeseen
tai kirkkauteen edessäni.

Peitän kaikki jäljet seuraajiltani,
koska uniikkia ei voi jäljitellä.
Oloni on helpottunut tietoisuus;
olen antanut pois kaiken rakkaude
mikä annettu minulle oli
eikä minulla ole enää mitään.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Olen jakanut leivän, jakanut
pääsisäismunat kellojen soidessa,
syöttänyt rakkauden kädestäni hänen suuhunsa.

Eikä rakkaudella ole hintaa
ja sitä on mahdoton arvioida pörssissä
toisin kuin välttämättömien
kulujen
joita ei korvata
minun tapauksessani
kun työ tehdään rakkaudesta.

Ilon jälkeinen suru on
sumuinen maisema jossa
eideettinen kuva kääriytyy
verhoon ja katoaa:
menetän hänet ja hetken itken
ikäväni.

On luopumisen aika, ja on tulossa
jotakin, mistä aavistus vasta
kurkottuu mieleen
kun yritän nähdä,
ja täyttää tyhjenneen astiani,
josta ammensin henkeni kaupalla.

Rakastan ystäviäni
jotka unessa valveilla näkyjäni nähden
valvovat etujani ja
kaivavat hiotun puukon terällä
lihaksia irti selästäni
jotta en jäykkenisi
sitä mukaa kun ikä lisää ominaispainoani, ja ne
jotka olivat mitättömiä
ja puhuvat toistensa pään ylitse kuulematta
edes itseään vaikka Vanhalla,
ovat yhä enemmän vailla merkitystä, rujouden kuvina,
mitä ei saa sanoa ääneen!

Siis: merkitys olkoon kaikella
älköön kukaan arvottako enää koskaan ketään;
tämän sanon kevyesti ja ilmaan
kun näen kaaoksen järjestyksen kauneuden,
ja kun haluaisin antaa sen vapauden myös
sinulle, mutta en voi:
se on kaikki hankittava itse
ajatellen
tai: eläen sellainen elämä.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Ja nyt kun jäljellä on
vielä tämä matka
maisemassa jossa ei ole
entisiä jalanjälkiä,
minä nautin ulkopuolisen vapaudesta
nähdä; ja säälin.

Tunnen jo kohtaloni,
karmani minussa,
enkä enää huolestu mistään
ja marmatan alinomaa
eksyttääkseni.

Vuoret odottavat
ja minä niitä.

Vapaa katse
vapaus katseen objekteista
ja koska en puutu mihinkään
saan energiaa
minuun kohdistuvasta vihasta
kun moni on ymmällään
kun haluaa kuria ja järjestyä.

Keskinkertaisuudet elävät
varjossakin varjon valosta,
koska mitään omaa ei ole, on
vain varastettua, koska kaikki ovat kommunisteja
ja etuoikeutettuja
ja röyhkeimmän valheet ovat yhä voimassa.

Ja tänään, huomenna
on edelleen niitä
jotka hautovat koston
ja panettelevat
ja levittävät
pahansuopia valheita, ja
peläten hyvyyden kosketusta vihaavat,
ja kun kyky omaehtoiseen ja avoimeen yhteisyyteen
puuttuu;

minä en tarvitse tulkitsijoita
kun puhun vain itselleni
ja hyvässä seurassa.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Pilvet kulkevat täältä
kaakkoon
ja kertovat totuuden hänelle
jota ainoana rakastin
niin kuin mies rakastaa naista
jonka kanssa haluaa jatkaa maailmaa
vapaana kuolemaan saakka
ja sen jälkeen kirkkaudessa.

Välinpitämättömyys on synti,
jos ymmärrät sanan merkityksen,
se tulee vanhasta maailmasta, kuolemasta,
ja se on kuollut.

Te olette käyneet minulle tarpeettomiksi:
kylmät sydämet järjestöhuoneissa, järjettömien
hankkeiden haudoissa.

Voikaa hyvin.
Hyvästi!
En enää osallistu
alavireisiin pitoihin
kun en halua valuttaa energiaani
maahan joka ei anna kasvua.

Hyvästi kaikki muu,
on MUUtoksen aika.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

IV

Odotan uutta

Nyt kun olen
kirjoittanut pois
tämän tuskan
ilosta syntyneen rakkauden
odotan uutta.

Tiedän ja näen:
se tulee
yhä rajumpana
ja haastaa kuin kuolema.

Ja kun jälleen palaan
voittajana
ovat veteen heitetyn kiven renkaat
poissa; valaistunut.

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

V Ystävät

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Kun näen
ajattelen

ja moni on yrittänyt estää minua
näkemästä
viedä minun
Exaliburini,
varastaa tulen minulta

ja moni on polttanut sormensa

Ystäväni, tänään
olen lempeällä mielellä
en kirjoita mitään
ettei jälleen kaaos purkautuisi
yli planeetan tuulissa

pyydän silti palvelusta:
lähde mukaani
matkalle paikallaan pysyen

keskeytä hetkeksi kaikki muu
se on turhaa

Mietiskele

Tunnetko kuinka olemme osa
kaikkeuden virtaa

Ymmärrätkö: elämän moninaisuuden
kokonaisuus
on kauneuden energiaa
ja on Jumala

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

Kun kuuntelee hiljaisuutta
ja katsoo peiliin
se on vino
ja vihassa

Ja tulee tuulia
jotka kantavat pilviään
olkapäilläni
nyt kun on kesä
kun vaahterat hikoilevat

Max, viulunsoittaja 25 v. Vellamossa 25.3.1994

Viulusi viiltää viisaankin mieltä
kuin viikon nälissään juosseen suden ulvonta:
maailma! Minä tulen!
ja strogasi singahtaa yönsineen kuin tulinuoli
valaisten tämän hetken tilakokemusta
ja yhteistä aikaa
lisäten tajunnan kerrostumiin tiedoston
joka antaa pysyvää merkitystä maailman ääniin
ja kannattaa sieluumme

Tässä ja nyt kysyn niin sinulta
kuin Napoleonilta:
onko totta
että olemme meteorien kaltaisia
ja syömme, juovumme ja rakastamme
valaistaksemme maailman!

Onko totta
että antautuminen henkiseen
aina merkitsee uhria elämälle
että se jatkuisi myös kauttamme
ja tässä ja nyt yhteisyydessämme.

Ja kysyn lisää:
onko totta
että vain yksin omasta itsestään eläen,
egoistina ja erakkona ihmisten keskellä
löytyy Buddhan merkitys ja Jeesuksen
sellaisena kuin kynttilänsydän
antaen kaiken energiansa valaistakseen. Ja heittäen jo kysymykset sikseen,

Mattijuhani Koponen: Kun vaahterat hikoilivat

ylistän nuoruuttasi ja tätä yötä
joka kantaa sinua ja kauneuttasi
ja kauneuden petollista rauhaa
joka on paholaisen naamio
aamulla krapulaisen peilissä
kun sormet eivät sovi
eivätkä jouset soi
ja päässä takoo epävireinen tabla
ja naapurissa tambuuri hakkaa mattoa
ja maitokin on hapanta.

Kaksikymmentä ja viisi vuotta
on vielä vihreä elämä
ja säilyköön elämän vihreys
toiset kaksikymmentä ja viisi
ja viisikymmentä vuotta
ja kantakoon sen matto sinua kaikissa taivaissa.

Rakastaen elämää ja eläen
hetket täysinä
kannat sinuun annettua lahjaa
ja ihmisyyttä
ja valaiset elämän
ja sinut nähdään
ja olet kerkitys itsessäsi
jota haluan kuulla tässäkin melussa.

Ja nyt kun on jälleen
pyhä kevät
viritä jo viulusi ja tule mukaan
avaamaan ovi kesään ja vihreään
ja astu estradille ja soi ja soita
ja koe orgastinen yhteinen ilo

niin kuin lintujen kevätmuutto
ja lähetä äänesi kaikkiin ilmansuuntiin
sillä olet valittu ja haluttu
ja sinulla on erityinen oma ääni.
Onnea Maxille, maljasi nostakaamme!